

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **J. K.**, bytem XXX, zastoupena prof. JUDr. Janem Křížem, advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, Praha 5, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 95228/2008/KUSK ze dne 24. 6. 2008,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, kterým bylo jako nepřípustné zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Líbeznice č.j. 312-05-2 ze dne 31. 5. 2005, jímž byla

stavebníkům panu J. H. a panu M. Ž. ve sloučeném územním a stavebním řízení povolena přístavba, nástavba a stavební úpravy rodinného domu č.p. 81 v kat.ú. Měšice u Prahy, přístavba, nástavba a stavební úpravy domácí dílny na pozemku č. st. 110 v kat.ú. Měšice u Prahy, odběrové plynové zařízení a kanalizační přípojka na pozemku č. st. 110 v kat.ú. Měšice u Prahy a vodovodní přípojka na pozemku č. st. 110 v kat.ú. Měšice u Prahy z pozemku 105/4 v kat.ú. Měšice u Prahy, dále výjimka z ust. § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., a výjimky z ust. § 8 odst. 2 cit. vyhlášky a též povoleno odstranění části rodinného domu č.p. 81 na pozemku č. st. 110 v kat.ú. Měšice u Prahy a povoleno odstranění části domácí dílny na témže pozemku.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 4. 5. 2005 obdržel stavební úřad žádost stavebníků o stavebná povolení n předmětnou stavbu a o povolení uvedených výjimek. Dne 31. 5. 2005 pak stavební úřad stavební povolení vydal. Žalobkyně nebyla do okruhu účastníků zahrnuta. Proti stavebnímu povolení podala žalobkyně odvolání, jež bylo zamítnuto jako nepřípustné. Na základě žaloby Městský soud v Praze rozsudkem čj. 10 Ca 12/2006 ze dne 15. 2. 2008 rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že z rozhodnutí nelze zjistit, jak odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobkyni nepřísluší postavení účastníka řízení.

Odvolací orgán, vycházející z ust. § 34 a § 59 stavebního zákona, konstatoval, že žalobkyně jako vlastník rodinného domu č.p. 144 a pozemku parc.č. 105/35 v kat. ú. Měšice u Prahy, které jsou situovány šikmo přes ulici proti povolované stavbě. Žalovaný neakceptoval tvrzení žalobkyně, že stavba domácí dílny bude do budoucna užívána jako topenářská provozovna, neboť se opírá o dosud nenaplněné skutečnosti a nelze předjímat, že stavba bude do budoucna užívána v rozporu s povolením a tedy v rozporu se schváleným územním plánem obce. Žalovaný rovněž neakceptoval námitku žalobkyně ohledně nesouladu stavby domácí dílny s ust. § 139 odst. 7 stavebního zákona a § 50 odst. 8 vyhlášky OTP a námitku ohledně nutnosti rekolaudace původní zemědělské stavby před povolením stavebních úprav. Dospěl pak k závěru, že vlastnická nebo jiná práva žalobkyně nemohou být povolením přístavby domácí dílny přímo dotčena a žalovaná tak nepřísluší postavení účastníka řízení. Proto její odvolání jako nepřípustné zamítl.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že je legitimována k podání odvolání proti napadenému rozhodnutí, neboť je účastníkem řízení s odkazem na ust. § 59 odst. 1 písm. b) stavebního zákona v kontextu s nálezem Ústavního soudu zveřejněného pod č. 96/2000 Sb., tj. že má vlastnická práva k sousedním pozemkům a že tato práva jsou stavebním povolením dotčena. Budovaná stavba topenářské provozovny se nachází přímo proti rodinnému domu ve vlastnictví žalobkyně a odděleny jsou pouze úzkou veřejnou komunikací. Otvor v čelní zdi topenářské provozovny – kterou správní orgány v rozporu se skutečností označují za domácí dílnu – pro vyskladňování topenářského materiálu je situován přímo proti rodinnému domu žalobkyně, takže je nepochybné, že vybudování této provozovny a její následný provoz včetně provozu nákladních aut při vyskladňování a nakládce topenářského materiálu se zjevně bude dotýkat výkonu vlastnických práv žalobkyně, pročez ta měla být jako účastník řízení určena a respektována. Není přitom podstatné, že původně plánovaná vjezdová vrata do objektu byla nahrazena dvoudílným oknem, jelikož to svými rozměry pohyb materiálu rovněž umožňuje. Dále žalobkyně uvedla, že pokud by stavební úřad respektoval jí činěné námitky, nemohla by být předmětná

stavba nikdy povolena. Sporná stavba, nacházející se na pozemku u rodinného domu č.p. 81 v Měšicích, je stavbou chléva, resp. chléva a mícháreny, a dále byla stavebním povolením z roku 1949 povolena i žumpa a hnojiště. Teprve v roce 1964 však byla kolaudována v souladu s původním účelem jako chlév, ačkoliv byla více než 14 let již užívána. Nebyly nalezeny žádné doklady o tom, že by kdy došlo ke změně v užívání této stavby. Ačkoliv není sporu, že po smrti původního stavebníka nebyla stavba užívána ke svému kolaudovanému účelu, nic to nemění na jejím dosavadním statutu jako zemědělské stavbě. Nerespektování účelového určení stavby ze strany stavebního úřadu tak zpochybňuje všechna dosavadní správní řízení a rozhodnutí v této věci. Zcela nepřipadné pak je i udělení výjimky ve smyslu § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb., neboť tu lze poskytnout jen pokud jde o prostorové parametry, nikoliv však jde-li o větší počet nadzemních podlaží. Žalobkyně dovodila, že předmětem žádosti o udělení výjimky z února 2005 byly nejen prostorové parametry a počet podlaží, ale že tyto požadované výjimky směřovaly nikoliv k drobné stavbě plnící funkci ke stavbě hlavní, ale ke stavbě pro podnikatelskou činnost. Teprve dodatečně došlo k úpravě projektové dokumentace, kdy pojem instalatérská a topenářská dílna byl nahrazen pojmem domácí dílna. Pokud jde o skutečný účel užívání zamýšlené adaptace stavby chléva, je nutno určit jej v souladu se skutečností v kontextu s předloženou projektovou dokumentací. Vše svědčí tomu, že přistavená část stavby i část nástavby má sloužit především ke skladování topenářského a instalačního materiálu k podnikatelským účelům. Naposledy se takto vyjádřil stavebník pan H. dne 1. 8. 2005 na mimořádné schůzi zastupitelstva obce. Pokud jde o argumentaci stavebního úřadu, že se předmětná stavba nenachází výhradně v residenční oblasti obce, odkazuje žalobkyně na mapovou přílohu k místní vyhlášce č. 8/2002, kam stavba třípodlažního skladu topenářského materiálu a topenářské dílny nepatří. Na tom nic nemění ani to, že se taková stavba bude na papíře nazývat jako tzv. domácí dílna. Jde nad vší pochybnost o nikoliv doplňkovou stavbu ke stavbě hlavní, ale jde o provozovnu, která má sloužit podnikatelským aktivitám stavebníků. Tento rozpor s územním plánem je nepochybně důvodem k tomu, aby nebyla předmětná stavba povolena. Žalobkyně nenachází žádné vysvětlení pro závěr žalovaného o tom, že bylo zjištěno, že stavba nebyla povolena v rozporu s tímto důležitým dokumentem – rozuměno územním plánem obce Měšice, když pravý opak je skutečností. Tento závěr žalovaného není v napadeném rozhodnutí vůbec zdůvodněn. Místo toho, aby naznačené námitky byly v odvolacím řízení řádně posouzeny, zaujal žalovaný na základě nedostatečného a nesprávného odůvodnění stanovisko, že žalobkyně není účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení. Napadeným rozhodnutím tedy byla žalobkyně zkrácena na svých právech.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl žalobní námitky a vyložil, proč žalobkyni nepřiznal postavení účastníka řízení.

Při jednání soudu dne 13. prosince 2011 setrvali účastníci na svých skutkových a právních stanoviscích. Zástupce žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu uplatněných žalobních námitek, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud především konstatoval, že žalovaný odvolací orgán zamítl odvolání proti stavebnímu povolení jako nepřijatelné, máje za to, že bylo podáno osobou, jež neměla a nemohla mít postavení účastníka řízení. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vyložil, z jakých důvodů žalobkyni toto postavení nepřiznal. V podané žalobě žalobkyně nevytýkala žalovanému, že by se s jejími námitkami, uvedeným v odvolání nezabýval, ale namítala nesprávnost tohoto vypořádání. Soud po zvážení věci dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné.

Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí, vycházejíc z toho, že jí příslušelo právo účastníka řízení, přičemž toto své subjektivní právo odvozovala od vlastnictví k nemovitostem, které se nacházejí poblíž stavby, které se stavební povolení týká.

V obecné rovině by taková skutečnost postačovala k tomu, aby žalobkyně byla účastníkem sloučeného územního a stavebního řízení, ovšem nezbytnou podmínkou je skutečnost, že bude tvrdit, že její vlastnické právo bude územním rozhodnutím, resp. stavebním povolením přímo dotčeno, a toto své tvrzení prokáže.

Obsahem a účelem tohoto subjektivního práva pak je ochrana zájmů vlastníka. V územním řízení, resp. ve stavebním řízení, a posléze i v řízení o žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu je tedy žalobkyně z titulu tohoto svého postavení oprávněna brojit proti všemu, co se podle jejího názoru dotýká jejích subjektivních veřejných práv a co je poškozuje. Naopak, není oprávněna domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob, a to ani fyzických, ani právnických, a rovněž není zmocněna hájit veřejný zájem.

Její žaloba by tedy mohla být úspěšná tehdy, pokud by argumentovala tím, že účinky předmětného stavebního povolení se přímo dotýkají jejích vlastnických nebo jiných věcných práv k nemovitostem v sousedství povolované stavby. Tomu ovšem musí odpovídat i obsah žaloby, neboť soud věc rozhoduje právě na základě žaloby a v rozsahu žalobních bodů. Nestačí tedy, aby žalobkyně pouze tvrdila, že došlo k porušení určitých právních norem, ale vždy musí jmenovitě uvést, jak konkrétně se každé takové porušení negativně dotklo jejích práv a zájmů. V projednávané věci ale žalobkyně takto žalobní body nekoncepovala, neboť sice tvrdila, že došlo k porušení zájmů chráněných zvláštními právními předpisy, ale nikde v žalobě neuvedla nic konkrétního o tom, v čem by se měla tato porušení dotknout výslovně jejích vlastních práv a zájmů, vyplývajících z vlastnictví nemovitostí v sousedství povolované stavby.

Žalobkyně totiž svou žalobu formulovala tak, že se domáhala ochrany veřejných zájmů, chráněných zvláštními právními předpisy, což jí však nepřísluší. Pokud tedy namítala, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, porušili vyhlášku č. 137/1998 Sb. a územní plán obce Měšice, pak jsou tyto její žalobní námitky nedůvodné, jelikož ani netvrdila, ani neprokázala, že by tímto postupem a rozhodnutím správních orgánů byla zkrácena na svých veřejných subjektivních právech. Pouhé výhrady vůči tomu, že se má jednat o stavbu podnikatelské povahy, jakož i vůči jejím rozměrům, samy o sobě nijak neprokazují, že by pořízením této stavby měla být jakkoliv dotčena její práva.

Za tohoto stavu věci proto Městskému soudu v Praze nezbylo, než žalobu podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního jako nedůvodnou zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 13. prosince 2011

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu